

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Pro Hanspaulku**, se sídlem Matějská 2370/2, Praha 6, IČ 26607379, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2012, sp. zn. S-MHMP 1108466/2011/OST/Hn/Ja,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal svou žalobou zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž Magistrát hlavního města Prahy, stavební odbor (dále jen „magistrát“ nebo „žalovaný“) částečně změnil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 14. 9. 2011, č. j. MCP6 060664/2011, kterým se dodatečně povolují stavební úpravy oplocení a přístavba sociálního zázemí pro vinotéku a zastřešené terasy na pozemku parc. č. 1330 v k. ú. Dejvice při objektu č. p. 808 v k. ú. Dejvice, Na Hanspaulce 25, Praha 6.

Žalobce rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné, a to zejména vzhledem k rozporu stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem stávající zástavby.

Žalobce uvádí, že stavba byla dodatečně povolena, ačkoli samotný stavební úřad dospěl k závěru, že umístění objektu sociálního zázemí, vzhledem k jeho umístění při hranici

s veřejnou komunikací a vzhledem ke způsobu užívání, není z hledisek architektonických a urbanistických vhodné zakonzervovat v místě jako stavbu trvalou. Žalovaný následně podmínku dočasnosti stavby vypustil s odůvodněním, že dodatečně povolovaná stavba je součástí věci hlavní, jež je trvalá, a proto nelze omezit ani dobu trvání přístavby. Tím však žalovaný zcela opomenul důvody, pro které byla tato podmínka stanovena. Žalobce namítá, že s ohledem na konstatovaný rozpor stavby s architektonickými a urbanistickými pravidly by stavba neměla být povolena vůbec.

Dále žalobce tvrdí, že navrhovaná stavba se vzhledem ke svému umístění na pozemku, způsobu využití i architektonickému ztvárnění vymyká charakteru okolní zástavby a narušuje kvalitu prostředí a hodnotu území a tím odporuje vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „vyhláška OTPP“) a vyhláškou Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „vyhl. č. 501/2006 Sb.“), neboť charakter a struktura okolní zástavby je tvořena převážně zástavbou rodinných domů z období funkcionalismu. Žalobce zdůrazňuje, že nesoulad navrhované stavby s celkovou zástavbou je obzvláště závažný, neboť čtvrť Hanspaulka vykazuje vysoké hodnoty, jelikož jde o ceněnou zástavbu luxusních vil a bytových domů z období první republiky, pro kterou je považována za jednu z nejhodnotnějších čtvrtí v širším pásmu Prahy. Nelze opomenout ani skutečnost, že použitý materiál – KB bloky s novodobým designem, se vymyká i dalším drobným stavbám v dané lokalitě. Z tohoto důvodu je nutno klást na stavby v tomto území zvýšené nároky.

Podle žalobce byl rozpor dodatečně povolované stavby s právními předpisy již konstatován v prvostupňovém rozhodnutí, kdy stavební úřad povolil stavbu pouze jako dočasnou. Žalovaný z této stavby učinil stavbu trvalou, aniž se zabýval tím, zda jsou vzhledem k nutnosti ochrany hodnot území a kvality prostředí dány podmínky pro povolení trvalé stavby.

Žalobce vznáší i námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a porušení zásady dvojinstančnosti, když žalovaný nepřezkoumal rozhodnutí v mezích odvolacích námitek ohledně přezkumu souladu stavby s požadavky na zachování urbanisticko-architektonických hodnot stávající zástavby a nepřihlédl ani ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.

Žalobce uzavírá, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo vydáno v rozporu s § 129 odst. 2 písm. a) a c) stavebního zákona a že samotným stavebním úřadem byl zkonstatován rozpor stavby s tímto ustanovením.

Ve vyjádření k obsahu žaloby navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že stavební úřad v odůvodnění dodatečného povolení neshledal rozporu stavby s vyhláškou OTPP. K tomu žalovaný dodává, že tato vyhláška nerozlišuje při povolování staveb mezi stavbou dočasnou a trvalou. Pokud by tedy stavební úřad shledal rozpor s vyhláškou, nelze stavbu povolit ani jako dočasnou.

V daném případě byla předmětem řízení mimo jiné přístavba sociálního zařízení pro prodejnu vín, která tvoří nebytové prostory bytového domu č. p. 808 v k. ú. Dejvice. Stavební úřad tuto přístavbu povolil jako stavbu dočasnou. Tento postup byl však v rozporu se zákonem, neboť přístavba se stala součástí věci hlavní, tj. bytového domu, a proto s ním

musela sdílet i stejný právní režim stavby trvalé. Stavebník navíc ani nežádal o povolení přístavby jako stavby dočasné. V odvolacím řízení proto byla podmínka týkající se dočasnosti

provedené změny stavby bytového domu vypuštěna. Předmětná stavba se nachází v ochranném pásmu Pražské památkové rezervace. K návrhu na povolení stavby vydal závazné stanovisko příslušný dotčený orgán – odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu MHMP, podle kterého je provedení navrhované stavby z hlediska ochrany památkové péče přípustné. Jiná omezení z hlediska posouzení stavby vzhledem k její poloze neexistují. Pokud jde o stavbu oplocení, žalovaný se ztotožnil s posouzením stavebního úřadu.

Pokud jde o námitky, že se žalovaný nezabýval odvolacími námitkami ohledně přezkumu souladu stavby s požadavky na zachování urbanisticko-architektonických hodnot stávající zástavby, žalovaný konstatuje, že posouzení vhodnosti stavby je plně v kompetenci stavebního úřadu, který je odpovědný za to, jak vzhledné a kvalitní stavby na svém území povolí. Žalovaný jakožto odvolací orgán je pak oprávněn posoudit, zda stavební úřad při posuzování nevybočil z mezí správního uvážení. Skutečnost, že se žalovaný ztotožnil s posouzením stavebního úřadu, neznamená, že by se s námitkou nevypořádal.

K námitce žalobce, že stavba byla dodatečně povolena v rozporu s § 129 odst. 2 písm. a) a c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“) žalovaný uvádí, že není zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl žalobce k závěru, že stavba je v rozporu s písm. a) a c) stavebního zákona. Stavební úřad se podmínkami pro dodatečné povolení zabýval a dospěl k závěru, že stavba není provedena v rozporu se zákonem, a proto ji lze dodatečně povolit. Žalovaný dodává, že v daném případě se nejedná o rozsáhlou stavbu a provedením oplocení ve stávající zástavbě nemohlo dojít k zásahu do přírody a krajiny. V přímé souvislosti s provedením změn stavby nedošlo k rozsáhlému kácení dřevin a vzhledem k rozsahu přístavby nemohlo dojít ani k vážnějšímu úbytku zeleně na pozemku bytového domu.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva doručena žalobci prostřednictvím jeho zástupce dne 2. 8. 2012) ani žalovaný (výzva doručena žalovanému 2. 8. 2012) ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).

Ze správního spisu soud zjistil následující.

Dne 14. 9. 2011 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. MCP6 060664/2011, jímž bylo paní V. D. vydáno dodatečné povolení na stavbu: stavební úpravy oplocení a přístavba sociálního zázemí pro vinotéku a zastřešené terasy na pozemku parc. č. 1330 v k. ú. Dejvice při objektu č. p. 808 v k. ú. Dejvice, Na Hanspaulce 25, Praha 6.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, v němž tvrdil, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a dalšími předpisy, vznesl námitku nepřezkoumatelnosti

rozhodnutí pro nedostatek důvodů, přičemž zdůraznil, že stavební úřad se nedostatečně vypořádal s jeho námitkami. Nepřezkoumatelnost spočívá rovněž v tom, že není zřejmé, na základě jakých úvah a skutečností dospěl stavební úřad k závěru, že stavba splňuje zákonné podmínky pro dodatečné povolení. Namítl také procesní nedostatky v řízení, jelikož stavba byla dodatečně povolena, ačkoli žádost stavebníka o dodatečné povolení stavby nebyla předložena ve stanovené lhůtě úplná. Stavba svým charakterem neodpovídá urbanistickému a architektonickému prostředí a tím zhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území. Je tedy v rozporu s vyhláškou hlavního města Prahy č. 26/1999 a s vyhláškou č. 501/2006 Sb. Navíc je v rozporu i s územně plánovací dokumentací.

Dne 14. 5. 2012 žalovaný vydal napadené rozhodnutí sp. zn. S-MHMP 1108466/2011/OST/Hn/Ja, v němž odvolání žalobce shledal důvodným v části, která se týkala nedostatečné projektové dokumentace a absence rozhodnutí o připojení ke komunikaci. S ohledem na uvedené byly doplněny chybějící podklady v odvolacím řízení (stavebník doložil projektovou dokumentaci doplněnou o náležitosti vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb a rozhodnutí silničního správního úřadu o připojení pozemku na místní komunikaci). V souvislosti s předloženou aktualizovanou projektovou dokumentací žalovaný změnil podmínku č. 1 pro provedení stavby tak, že uložil stavebníkovi stavbu dokončit dle aktualizované projektové dokumentace a současně mu uložil podmínku, aby stavbu dokončil k tomu oprávněnou, odborně vybavenou právnickou či fyzickou osobou.

K dalším námitkám uvedl, že k procesnímu pochybení nedošlo, jelikož stavebník si požádal o prodloužení lhůty, ve které dodal všechny potřebné podklady. Pokud jde o nesoulad s urbanistickým a architektonickým prostředím, žalovaný uvedl, že je plně v kompetenci stavebního úřadu, aby posoudil, jak vzhledné a kvalitní stavby na svém území povolí. Odvolací orgán je oprávněn posoudit, zda stavební úřad nevybočil z mezí správního uvážení a zda svůj závěr řádně odůvodnil. V daném případě žalovaný shledal posouzení stavebním úřadem za dostačující. Dále žalovaný konstatoval, že rozhodnutí je v souladu se stanovisky ostatních dotčených správních úřadů a že dodatečným povolením předmětné stavby nedošlo k porušení zákona ani jiných právních předpisů.

Z výroku rozhodnutí žalovaný vypustil podmínku č. 5, týkající se dočasnosti přístavby sociálního zařízení, s odůvodněním, že změna stávající trvalé stavby nemůže být povolena jako dočasná. Změna stavby, resp. přístavba se stává součástí věci hlavní, tj. budovy č.p.808 a musí s ní sdílet i stejný právní režim.

Žalovaný z výroku rozhodnutí vypustil i část, ve které bylo uvedeno, že předmětem řízení a dodatečného povolení stavby je „rozšíření provozu vinotéky pro veřejnost v letním období o tři venkovní stolky s možností konzumace (cca 12 míst k sezení) s provozní dobou v pracovní dny od 12:00 – 19:00 hod.“, neboť tato změna nebyla předmětem předložené projektové dokumentace, nebyla projednána s účastníky řízení a nebyla ani posouzena z hlediska souladu s územním plánem.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Předně žalobce namítá, že předmětná stavba, která byla dodatečně stavebním úřadem povolena, je v rozporu s urbanisticko-architektonickým charakterem dané lokality, jelikož se vymyká charakteru a struktuře okolní zástavby.

K této námitce zdejší soud uvádí, že podle § 111 stavebního zákona je úkolem stavebního úřadu, aby mimo jiné posoudil, zda je záměr žadatele o stavební povolení v souladu s územně plánovací dokumentací a zda podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány. Na základě stanovisek dotčených orgánů a dalších podkladů musí stavební úřad provést vlastní hodnocení navrhované stavby. Konečné posouzení souladu s urbanisticko-architektonickým charakterem zástavby je tedy součástí v diskreční pravomoci stavebního úřadu.

Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí hledisek stanovených zákonem. Soud nemůže nahrazovat odborný názor stavebního úřadu v rámci jeho diskreční pravomoci, přísluší mu pouze posoudit, zda z diskreční pravomoci nevybočil anebo ji nezneužil a zda jsou úvahy správních orgánů přezkoumatelné. K náležitému posouzení je třeba zkoumat soulad rozhodnutí se skutkovými zjištěními a důkazy obsaženými ve správním spisu.

V daném případě si stavební úřad k posouzení dané stavby, včetně souladu stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolí, vyžádal stanoviska několika dotčených správních orgánů. K posouzení charakteru stavby ve vztahu k okolí tak měl stavební úřad mimo jiné souhlasné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, Odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu z 11. 1. 2010. Ve stanovisku je výslovně uvedeno, že provedení navrhovaných prací v rozsahu předložené projektové dokumentace „Přístavba sociálního zařízení k vinotéce“ je z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné bez podmínek. Souhlasné je i koordinované závazné stanovisko Úřadu městské části Praha 6 ze dne 9. 6. 2010, v němž se uvádí, že z hlediska územního rozvoje je projekt akceptovatelný. Úřad městské části Praha 6 považuje navržené doplnění stávající provozovny vinotéky za vhodné, doporučuje směřovat kombinaci plných stěn a průhledného oplocení ku prospěchu průhledného, typického prvku oplocení vil Hanspaulky a zároveň považuje za nezbytné doplnění provozu vinotéky přístavbou WC. Souhlasné stanovisko vydal i Odbor územního plánu Magistrátu hl. m. Prahy. Ten uvedl, že záměr stavby sociálního zařízení a přístřešku není v rozporu s funkčním využitím platného územního plánu hl. m. Prahy, a že předmětná stavba se nachází na pozemku bytového domu, pro který se nevztahuje požadavek na 30% zastavěnost pozemku nadzemními stavbami podle čl. 50 odst. 12 písm. a) vyhlášky OTTP. Ve správním spise se taktéž nachází obsáhlá a podrobná barevná fotodokumentace předmětné stavby i okolní zástavby. Stavební úřad tedy měl dostatek podkladů, aby mohl posoudit, zda je předmětná stavba v souladu s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby. Na základě vlastního uvážení pak stavební úřad dospěl k závěru, že stavba neodporuje vyhlášce OTTP ani jiným urbanisticko-architektonickým zásadám (viz str. 5 rozhodnutí, kde se stavební úřad vypořádal s námitkami žalobce týkajícími se rozporu stavby s podmínkami územního plánování, územním plánem a OTTP, s nerespektováním nutnosti zachování tzv. „hanspaulských plotů“). Žalovaný v postupu stavebního úřadu nenašel pochybení.

Z výše uvedeného vyplývá, že v daném případě vzal stavební úřad v úvahu souhlasná stanoviska dotčených orgánů a provedl vlastní hodnocení předmětné stavby. Stavební úřad se ve své úvaze neodklonil od názoru dotčených orgánů a nenašel dostatečný důvod, pro který by stavba byla v rozporu s urbanisticko-architektonickým charakterem okolí a hodnotami okolní zástavby, a svůj názor dostatečně odůvodnil. Jelikož odůvodnění má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není ani nijak vnitřně logicky rozporné, soud neshledal vybočení z mezí diskreční pravomoci, a proto námitku žalobce považuje za nedůvodnou.

Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jelikož žalovaný odstranil podmínku dočasnosti stavby, ale již se nevypořádal s důvody, pro které byla podmínka dočasnosti do prvostupňového rozhodnutí uvedena.

Pokud jde o dočasnost stavby, která byla stanovena v prvostupňovém rozhodnutí, tu stavební úřad odůvodnil tím, že není vhodné objekt sociálního zázemí zakonzervovat v místě jako stavbu trvalou, a to vzhledem k jeho umístění při hranici s veřejnou komunikací a vzhledem ke způsobu užívání. Dočasnost stavby tudíž dle vyjádření stavebního úřadu nevyplývá z nesouladu s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby, ale pouze z lokace a způsobu využití stavby. Navíc stavební úřad nikdy neuvedl, že by důvodem dočasnosti byl rozpor povolované stavby s právními předpisy, jak tvrdí žalobce. Podmínku dočasnosti stanovil pouze z důvodu vhodnosti vzhledem k funkci stavby, nikoli z důvodu nezákonnosti stavby pro rozpor s urbanisticko-architektonickým charakterem zástavby. Žalovaný následně podmínku dočasnosti zrušil, jelikož předmětná stavba je přístavbou budovy č. p. 808 a jako součást této budovy musí sdílet i stejný právní režim. Zdejší soud je toho názoru, že žalovaný postupoval správně, neboť podmínka dočasnosti v prvostupňovém rozhodnutí neměla oporu v zákoně. Žalovaný tedy nepochybil, když odstranil tento nedostatek původního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že původní podmínka dočasnosti nebyla zdůvodněna rozparem se zákonem, žalovaný nepochybil ani v tom, že se při rušení dočasnosti žalobcem namítanými důvody nezabýval.

Zdejší soud uzavírá, že vypuštění podmínky dočasnosti bylo žalovaným řádně odůvodněno odkazem na nedostatek zákonné opory. Žalovaný navíc neměl povinnost vypořádat se s důvody, které namítá žalobce, protože podmínka dočasnosti nebyla stanovena na základě těchto důvodů, ale na základě vhodnosti vzhledem k funkčnosti stavby. Zdejší soud tudíž námitku nepřezkoumatelnosti považuje za nedůvodnou.

Žalobce rovněž namítá, že žalovaný nepřezkoumal rozhodnutí v mezích odvolacích námitek ohledně přezkumu souladu stavby s požadavky na zachování urbanisticko-architektonických hodnot stávající zástavby a že nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Zdejší soud tuto námitku považuje za účelovou a shledává ji nedůvodnou.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, přičemž přezkoumává soulad rozhodnutí s právními předpisy. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný reagoval na každý jednotlivý bod odvolání. Rozpor s urbanisticko-architektonickými hodnotami zástavby byl namítán v bodě č. 7 odvolání a žalovaný na něj reagoval na str. 7 svého rozhodnutí. Žalobce v odvolání pouze uvedl, že stavba se vzhledem ke své výšce a zvolené architektuře zcela vymyká charakteru a struktuře okolní zástavby, avšak již nespecifikoval, v čem konkrétně vidí zásadní rozpor s urbanisticko-architektonickými zásadami a proč se domnívá, že stavební úřad neposoudil předmětnou stavbu správně. Ve vyjádření žalovaný uvedl to, co již bylo v tomto rozsudku zmíněno výše, a sice, že posuzování vhodnosti stavby z urbanistického a architektonického hlediska je plně v kompetenci stavebního úřadu. Odvolací orgán pak pouze přezkoumává, zda stavební úřad nevybočil z mezí své diskreční pravomoci. Jelikož žalovaný neshledal, že by došlo k porušení této pravomoci a doložil to odkazem na souhlasná stanoviska dotčených orgánů, má zdejší soud za to, že se tím vypořádal s námitkou žalobce dostatečně.

Pokud jde o závěrečnou námitku, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona, musí zdejší soud přisvědčit názoru žalovaného.

Podle § 129 odst. 2 písm. a) nesmí být dodatečně povolovaná stavba umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací, podle § 129 odst. 2 písm. c) pak tato stavba nesmí být v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním předpisem. Žalobce ve svém podání nespécifikuje, v čem konkrétně vidí porušení daných ustanovení. Jediné tvrzení, které žalobce uvádí, je to, že samotným stavebním úřadem byl zkonstatován rozpor dodatečně povolované stavby s těmito ustanoveními. Jak již bylo v tomto rozsudku podáno výše, stavební úřad ve svém rozhodnutí nikde neuvedl, že předmětná stavba je v rozporu s územně plánovací dokumentací či s obecnými požadavky na výstavbu nebo veřejným zájmem chráněným zvláštním předpisem. Konstatoval pouze, že stavba by měla být dočasná, a to z důvodu vhodnosti, nikoli nezákonnosti. Zdejší soud je toho názoru, že tvrzení žalobce nedokládá, že by bylo rozhodnutí vydáno v rozporu s § 129 stavebního zákona, a proto považuje i tuto námitku za nedůvodnou.

Vzhledem ke shora uvedenému neshledal soud námitky uplatněné v žalobě důvodnými, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. ledna 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.